

Το βράδυ που γεννήθηκε ο Χριστός..

Το βράδυ που γεννήθηκε ο Χριστός έκανε πολύ κρύο.

Η σπηλιά ήταν κρύα και η Παναγία δεν ήξερε τι να κάνει.

Τότε ο Ιωσήφ σκέφτηκε να ανάψει φωτιά για να ζεσταθούν λίγο, μα δεν έβρισκε πουθενά ξύλα.

Βγαίνει έξω από τη σπηλιά, κάνει μια βόλτα, μα τίποτα.

Ξαναπαίρνει πάλι μέσα, παίρνει λίγα άχυρα από τη φάτνη και ανάβει φωτιά.

Μόλις τα είδε η Παναγία δάκρυσε και είπε να είναι πάντα χρυσά.

Όμως ύστερα από λίγο τα άχυρα έσβησαν.

Η σπηλιά ξαναπάγωσε.

Βγήκε πάλι ο Ιωσήφ και τα πόδια του μπερδεύτηκαν σ' ένα ξερό κλαδί.
Ήταν δεντρολίβανο.

Ο Ιωσήφ το άναψε και η Παναγία ευχήθηκε να μοσχομυρίζει και να στολίζει τις εικόνες των Αγίων.

Μα η φωτιά κράτησε λίγο και η παγωνιά δυνάμωσε.

Τότε ο Ιωσήφ άκουσε μέσα από το σακούλι του φωνές που του έλεγαν:

Πήγαινε Ιωσήφ στη μάνα μας την ελιά, πάνω απ' τη σπηλιά και πες της πως κινδυνεύει ο Χριστός.

Θα στενοχωρηθεί πολύ που το ξέραμε και δεν της είπαμε τίποτα.

Ήταν μια χούφτα ελιές που τις είχε φυλάξει μαζί με λίγο ψωμί για ώρα ανάγκης.

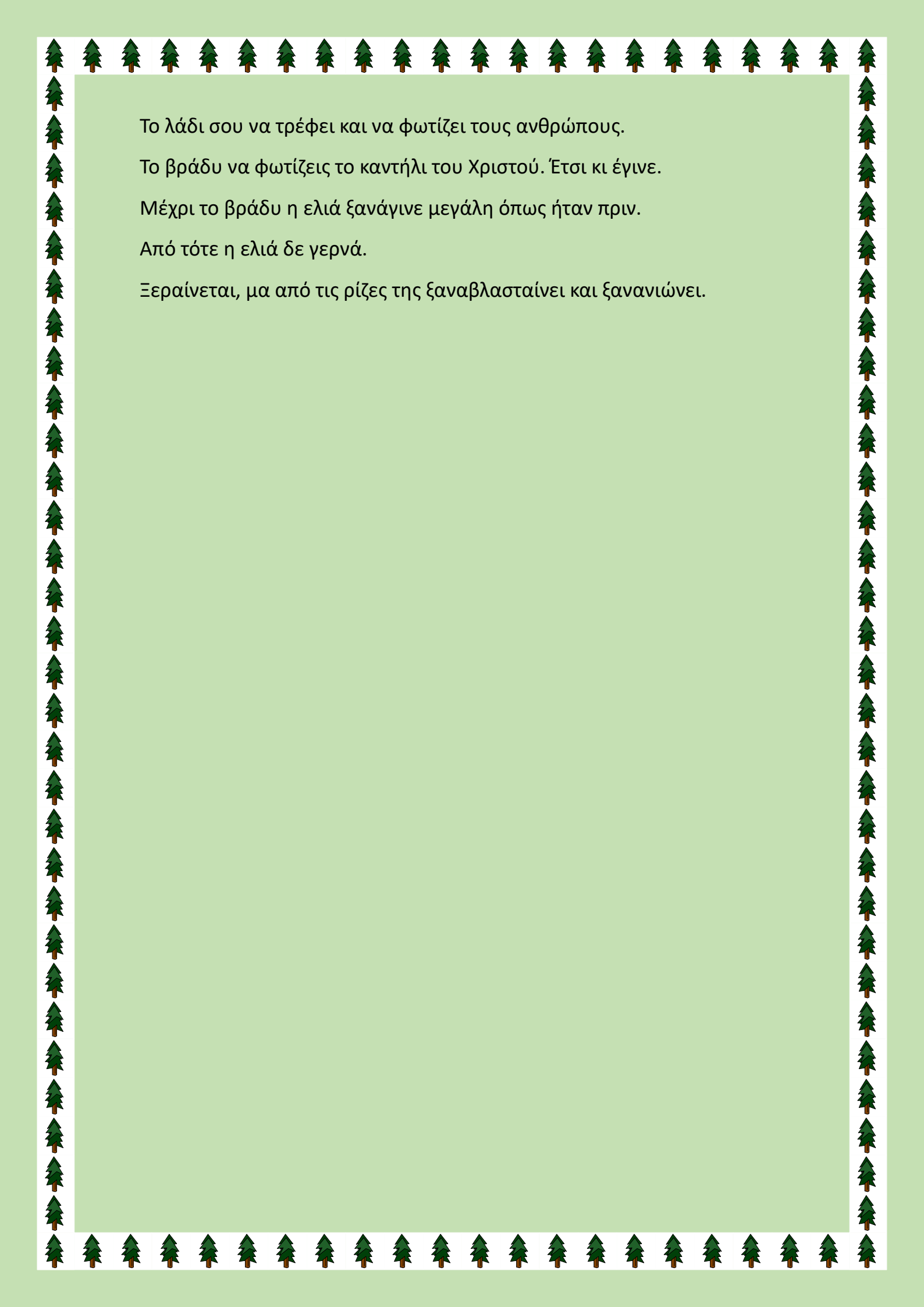
Ο Ιωσήφ πήγε στην ελιά και εκείνη άρχισε να σπάει κομμάτια ξύλου από το γέρικο κορμό της και να τα σπρώχνει προς την είσοδο της σπηλιάς.

Όλη τη νύχτα έκαιγε η φωτιά και η ζεστασιά απλώθηκε γύρω από τον νεογέννητο Χριστό.

Το πρωί το δέντρο δεν υπήρχε παρά μόνο ένα κούτσουρο ρίζας.

Όταν το είδε η Παναγία δάκρυσε, έσκυψε, το χάιδεψε και είπε.

Την ευχή μου να 'χεις και να μην ξεραίνεσαι ποτέ.

Το λάδι σου να τρέφει και να φωτίζει τους ανθρώπους.

Το βράδυ να φωτίζεις το καντήλι του Χριστού. Έτσι κι έγινε.

Μέχρι το βράδυ η ελιά ξανάγινε μεγάλη όπως ήταν πριν.

Από τότε η ελιά δε γερνά.

Ξεραίνεται, μα από τις ρίζες της ξαναβλασταίνει και ξανανιώνει.